

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 144

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 februarie 2016

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 826 din 3 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale .....

2-6

Decizia nr. 858 din 10 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²—296¹³ și ale art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală .....

7-9

Decizia nr. 861 din 10 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare .....

10-13

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

3. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.....

14-15

ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

2. — Dispoziție pentru recunoașterea fenomenului alienării parentale/părintești și prevederilor Protocolului privind recunoașterea alienării parentale, încheiat între Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația Română pentru Custodie Comună .....

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 826**

din 3 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, excepție ridicată de Mihai Victor Olteanu în Dosarul nr. 32.955/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, excepție care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 951D/2015.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate care susține temeinicia criticilor formulate, arătând că legea stabilește criterii vagi în baza cărora bunurile pretins abandonate pot fi preluate de autoritățile statului, fapt ce generează o aplicare neunitară a legii pe teritoriul țării, cu consecințe discriminatorii asupra cetățenilor. Mai mult, dispozițiile criticate nu prevăd proceduri sau metode coerente de aplicare, astfel că sancțiunile prevăzute de lege operează exclusiv cu privire la contravenient, iar nu și pentru cei care constată contravenția sau pentru autoritatea publică.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, susținând că autorul nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, aspectele învederate vizând probleme de interpretare și aplicare a normelor incidente în cauza dedusă judecării instanței de fond.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 32.955/3/2014, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii a primarului prin care Serviciul Circulație pe Drumurile Publice din cadrul Primăriei Sectorului 1 București a procedat la ridicarea a două autoturisme, aflate în proprietatea reclamantului, abandonate pe domeniul public, restituirea celor două vehicule și plata unor despăgubiri morale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 421/2002 stabilesc un set de indicii echivoce, care conduc la concluzia că proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului aflat pe domeniul public vrea să renunțe la exercitarea drepturilor sale asupra bunului. Dincolo de ambiguitatea textului, care nu prevede probarea intenției proprietarului de a renunța la bun sau a utilității publice în preluarea acestuia, legea nu reglementează consultarea proprietarului cu privire la expropriere și nici procedura de stabilire a despăgubirii aferente transferului de proprietate. Astfel, dispozițiile art. 10 din legea criticată reprezintă „un exemplu nedorit de sfidare a textului și spiritului unei norme constituționale”, respectiv art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit căruia exproprierea nu poate opera decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. Mai mult, dispozițiile legale criticate generează și o discriminare în fața legii prin îngrădirea dreptului de proprietate al persoanelor cu resurse financiare insuficiente pentru a-și menține vehiculele aflate în proprietate în stare de funcționare și în parametri estetici corespunzători.

7. Pe de altă parte, în temeiul dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (2) din legea criticată, calitatea de agent constatator al stării tehnice a unui vehicul aparține unor persoane fără calificare profesională sau pregătire de specialitate în acest domeniu, astfel că rapoartele întocmite nu se fundamentează pe o evaluare corespunzătoare a sistemelor vitale ale autoturismului. Or, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, lipsa de obiectivitate și de rigoare a documentelor care stau la baza emiterii dispoziției primarului de ridicare a vehiculelor viciază textele legale, care nesocotesc principiul egalității cetățenilor în fața legii.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. 9 din Legea nr. 421/2002, critica vizează modalitatea în care se efectuează comunicarea somației adresate proprietarului sau deținătorului legal al vehiculului abandonat, respectiv prin scrisoare recomandată cu aviz de primire. Autorul excepției susține că luarea la cunoștință a conținutului unui act se poate realiza în două moduri: declarație notarială sau declarație în fața organelor legii. O simplă scrisoare recomandată nu poate asigura acest

lucru „decât în măsura în care se poate dovedi acordul direct exprimat prin semnătură olografă în fața organelor legal abilitate”. În caz contrar, dispoziția creează o discriminare față de „persoanele cu dizabilități, persoanele cu grad redus de pregătire sau cele care sunt victimele infracțiunii de furt”.

9. În fine, autorul excepției contestă utilitatea publică a aplicării Legii nr. 421/2002, arătând că deblocarea unui loc de parcare nu poate servi decât pentru parcare a unui alt autovehicul, deci pentru satisfacerea unui alt interes privat. Arogarea de către autoritatea locală administrativă a unor competențe în medierea/arbitrarea unor conflicte între interese private încalcă prevederile constituționale în vigoare, care reglementează competența exclusivă a autorităților judecătorești de a soluționa astfel de litigii.

10. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul de proprietate, procedura de trecere în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale fiind aplicabilă exclusiv bunurilor fără stăpân sau abandonate pe domeniul public ori privat al unităților administrativ-teritoriale.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 5 iulie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 2 lit. b): „În sensul prezentei legi, următoarele noțiuni se definesc astfel:

b) vehicul abandonat — *vehiculul de orice categorie, aflat pe domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale de cel puțin un an, al cărui proprietar sau deținător legal este cunoscut, însă există indicii temeinice, determinate de starea improprie circulației acestuia pe drumurile publice, din care rezultă intenția neechivocă a proprietarului sau a deținătorului legal de a renunța la exercitarea drepturilor sale asupra vehiculului.*”;

— Art. 3: „(1) Pentru vehiculele în privința cărora există indicii temeinice că ar fi fără stăpân sau că ar fi abandonate, aflate pe domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, agenții constatatori din aparatul propriu al consiliului local, împuterniciți de primar, precum și agenții aparținând organelor de poliție vor întocmi procese-verbale de constatare.

(2) *Cu ocazia întocmirii procesului-verbal, agentul constatator va afișa o somație pe caroseria autovehiculului, prin care solicită ridicarea acestuia de pe terenul aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, în termen de 10 zile.*

(3) *La împlinirea termenului prevăzut la alin. (2), primarul va dispune, la propunerea organului constatator, inventarierea, expertizarea, ridicarea, transportarea și depozitarea autovehiculului și a bunurilor aflate în interiorul acestuia, prin grija agentului constatator, într-un loc special amenajat de către autoritățile administrației publice locale.*”;

— Art. 4 alin. (2): „La împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), pe baza rezultatului cercetărilor efectuate de agentul constatator, primarul emite, la propunerea organului constatator care a încheiat procesul-verbal de constatare, potrivit art. 3, o dispoziție prin care declară vehiculul ca fiind fără stăpân sau abandonat.”;

— Art. 9: „În cazul vehiculului abandonat primarul, la propunerea agenților constatatori prevăzuți la art. 3, îl somează pe proprietarul sau deținătorul legal al acestuia, prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, ca în termen de 5 zile de la primire să ridice vehiculul aflat pe domeniul public sau privat al statului ori al unității administrativ-teritoriale.”;

— Art. 10: „(1) Dacă proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului abandonat nu răspunde somației primite, devin aplicabile prevederile art. 4 alin. (2). După expirarea unui termen de 5 zile de la data somației adresate proprietarului sau deținătorului legal, vehiculul trece de drept în proprietatea unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află și va fi predat unei unități de colectare și valorificare a deșeurilor.

(2) *Trecerea vehiculului în proprietatea unității administrativ-teritoriale se constată prin dispoziție a primarului. Dispoziția se comunică de îndată proprietarului sau deținătorului legal al vehiculului. Dispoziția primarului poate fi atacată, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor și în art. 44 alin. (3)—(6) privind garantarea proprietății private.

16. Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că Legea nr. 421/2002 stabilește regimul juridic aplicabil vehiculelor fără stăpân sau abandonate, aflate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale. Primarul și șeful poliției/postului de poliție vor mandata prin dispoziție, respectiv prin ordin, câte un angajat din aparatul propriu, însărcinat cu urmărirea modului de aplicare a legii. Sesizarea primarului sau a organului de poliție cu privire la existența unor vehicule staționate de cel puțin un an pe domeniul public se poate face în scris sau verbal. Sesizările înregistrate vor fi verificate pe teren de către împuternicitul primarului sau al organului de poliție, după caz. Pentru vehiculele în privința cărora există indicii temeinice că ar fi fără stăpân sau că ar fi abandonate, aflate pe domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, agenții constatatori vor întocmi procese-verbale de constatare, semnate de 2 martori, de regulă locatari ai unor imobile situate în vecinătatea terenului pe care se află vehiculul fără stăpân sau abandonat. Agentul constatator va afișa o somație pe caroseria autovehiculului, prin care solicită ridicarea acestuia, în termen de 10 zile.

17. La împlinirea termenului, primarul dispune inventarierea, expertizarea, ridicarea, transportarea și depozitarea autovehiculului și a bunurilor aflate în interiorul acestuia, prin grija agentului constator, într-un loc special amenajat de către autoritățile administrației publice locale. Se întocmește un nou proces-verbal de constatare care va cuprinde date minime de identificare a vehiculului: numărul de înmatriculare, dacă este cazul, categoria, marca și tipul, seria motorului, starea fizică, seria de șasiu sau caroserie, culoarea. În situația în care în interiorul vehiculului abandonat se află unele bunuri, procesul-verbal de constatare va conține și inventarul acestora. Agentul constator încunoștințează organele de poliție cu privire la autovehiculul abandonat în vederea efectuării de cercetări pentru identificarea proprietarului sau, după caz, a deținătorului legal al acestuia. Pe baza procesului-verbal de constatare încheiat și a oricăror altor verificări făcute de agentul constator și de organele de poliție, primarul emite o dispoziție prin care declară vehiculul în cauză ca fiind fără stăpân ori, după caz, abandonat.

18. Pentru identificarea proprietarului sau a deținătorului legal al **vehiculului fără stăpân**, în termen de 5 zile de la întocmirea procesului-verbal de constatare se aduc la cunoștință publică prin anunț publicat într-un cotidian local și prin afișarea, la sediul primăriei, a listei cuprinzând descrierea vehiculului, caracteristicile tehnice, precum și locul unde a fost identificat.

19. În situația în care proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului se prezintă la primar și face dovada calității de proprietar sau deținător legal al acestuia, a achitării tuturor taxelor și impozitelor prevăzute de lege, a achitării sumelor corespunzătoare cheltuielilor efectuate pentru inventarierea, expertizarea, ridicarea, transportul, depozitarea și paza vehiculului, precum și a plății la zi a tarifului de parcare, în cazul vehiculelor ridicate din parcări, vehiculul îi va fi restituit pe bază de proces-verbal de predare-primire, în termen de 10 zile de la data la care reclamă vehiculul. Restituirea se face cu aprobarea primarului, pe bază de proces-verbal încheiat de împuternicitul acestuia.

20. În situația în care vehiculul nu este revendicat de proprietar sau de deținătorul legal, după expirarea unui termen de 10 zile de la data anunțului, primarul emite o dispoziție prin care vehiculul este trecut în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază a fost găsit, liber de orice sarcini, urmând a fi valorificat în condițiile prevăzute la art. 8 din lege. Valorificarea vehiculelor se face prin vânzare, în condițiile legii, sau prin valorificare la o unitate de colectare și valorificare a deșeurilor.

21. În cazul vehiculelor **abandonate**, primarul îl somează în scris pe proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului abandonat, prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, cerându-i să își ridice vehiculul de pe domeniul public sau privat al statului ori al unității administrativ-teritoriale, în termen de 5 zile de la primirea somației.

22. Dacă proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului abandonat nu dă curs somației, la expirarea termenului, pe baza procesului-verbal de constatare și a oricăror altor verificări făcute de agentul constator și de organele de poliție, primarul va emite o dispoziție prin care declară vehiculul abandonat, iar acesta, împreună cu bunurile aflate în interior, va fi transportat și depozitat în locuri special amenajate. Emiterea dispoziției se poate face numai după efectuarea de cercetări, potrivit art. 4 din lege, pentru identificarea, după caz, a proprietarului sau a deținătorului legal al vehiculului abandonat.

23. După expirarea unui termen de 5 zile de la data transmiterii somației, vehiculul trece de drept în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale în a cărei rază a fost găsit. Constatarea trecerii vehiculului în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale se realizează prin dispoziție a primarului. Dispoziția primarului se comunică de îndată proprietarului sau deținătorului legal al vehiculului, care o poate ataca în termen de 5 zile de la data comunicării la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii. După expirarea termenului sau după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive prin care acțiunea proprietarului sau a deținătorului legal al vehiculului a fost respinsă, vehiculul abandonat este predat unei unități de colectare și valorificare a deșeurilor. Chiar și în aceste condiții, dispoziția primarului rămâne fără obiect dacă, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești sau până la predarea vehiculului către unitatea de colectare și valorificare a deșeurilor, proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului abandonat se prezintă pentru ridicarea acestuia, vehiculul restituindu-se doar dacă se prezintă dovada achitării unei amenzi prevăzute de lege.

24. Sumele obținute din valorificarea **vehiculelor abandonate sau a vehiculelor fără stăpân**, precum și cele obținute din amenzi aplicate potrivit art. 11 alin. (1) și art. 12 din lege se fac venit la bugetul comunei sau orașului în a cărui rază teritorială au fost găsite vehiculele.

25. Cheltuielile ocazionate de inventarierea, expertizarea, ridicarea, transportul, depozitarea și paza vehiculelor la locul de depozitare, precum și cheltuielile de parcare pentru vehiculele ridicate din parcări se suportă, după caz, de proprietarul sau deținătorul legal al vehiculului, în situația prevăzută la art. 7 din lege, sau de bugetul local în celelalte situații.

26. Cu privire la critica întemeiată pe dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 44 privind garantarea și susținerea egală a proprietății private, Curtea constată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. Obiectul de reglementare a legii supuse controlului vizează eliberarea terenurilor aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale de vehiculele fără stăpân sau abandonate pe aceste spații. Dispozițiile legale criticate sunt în egală măsură aplicabile tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza de incidență a normelor, respectiv proprietarilor sau deținătorilor legali ai vehiculelor abandonate, definite în mod expres de lege. Astfel, pentru a se considera că există indicii temeinice din care să rezulte intenția neechivocă a proprietarului sau a deținătorului legal de a renunța la exercitarea drepturilor sale asupra vehiculului, deci pentru a califica vehiculul ca fiind abandonat, acesta trebuie să întrunească cumulativ următoarele condiții: să se afle pe domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, starea în care se găsește să fie improprie circulației pe drumurile publice și imobilizarea să dureze de mai mult de un an. Pretinsa discriminare întemeiată pe criterii de avere a persoanelor cu venituri insuficiente pentru a-și menține vehiculele aflate în proprietate în stare de funcționare și în parametrii estetici corespunzători, sub sancțiunea pierderii dreptului de proprietate, nu poate fi primită atâta vreme cât condiția privind staționarea vehiculelor pe spații aparținând domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, respectiv prezervarea capacității acestora de a circula pe drumurile publice, se impune tuturor proprietarilor. Obligația de a întreține bunul în scopul folosirii sale potrivit destinației pentru care a fost construit și achiziționat (transportul de persoane sau de marfă) incumbă tuturor

proprietarilor de vehicule, indiferent de resursele financiare ale acestora, și constituie o condiție obiectivă, rezonabilă și adecvată în vederea ocupării unui spațiu de parcare aflat în proprietatea statului ori a unităților administrativ-teritoriale, care au, în mod corelativ, obligația de a asigura buna administrare a drumurilor publice. Acceptarea unei soluții contrare ar conduce la concluzia ca aceste terenuri, destinate circulației publice și staționării vehiculelor funcționale, să se transforme într-un spațiu în care persoane private, invocând insuficiența veniturilor individuale, să depoziteze bunuri proprietate privată, cu afectarea dreptului de proprietate a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, ceea ce este inadmisibil.

27. Referitor la susținerile autorului excepției, potrivit cărora dispozițiile art. 10 din legea criticată contravin art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, întrucât exproprierea nu poate opera decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire, condiții care nu sunt îndeplinite prin aplicarea textului legal, Curtea reține că normele constituționale invocate nu sunt incidente în cauză.

28. Dreptul de proprietate privată este dreptul subiectiv ce aparține persoanelor fizice, persoanelor juridice, statului sau unităților administrativ-teritoriale asupra unui bun cu privire la care titularul exercită posesia, folosința și dispoziția, în putere proprie și în interes propriu, în limitele determinate de lege (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 492 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 22 ianuarie 2014). Pentru a opera o expropriere nu este suficient ca transferul de proprietate, din cea privată în cea publică, să fie însoțit de existența unei utilități publice, stabilite potrivit legii, și de o despăgubire justă și prealabilă, ci este nevoie de manifestarea neechivocă a intenției proprietarului de a-și exercita drepturile sale asupra bunului.

29. Analizând legea supusă controlului, Curtea constată că aceasta prevede o procedură de identificare a vehiculului abandonat pe un teren aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, și a proprietarului său, instituind în sarcina autorităților obligația de a-l informa pe acesta cu privire la etapele de aplicare a legii, respectiv:

— prin afișarea unei somații pe caroseria autovehiculului, prin care solicită ridicarea acestuia într-un anumit termen, odată cu întocmirea primului proces-verbal de constatare;

— prin somarea în scris, prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, cerându-i să ridice vehiculul, cu fixarea unui alt termen, în ipoteza în care proprietarul a fost identificat, sau prin publicarea prin anunț într-un cotidian local și prin afișarea, la sediul primăriei, a listei cuprinzând descrierea vehiculului, caracteristicile tehnice, precum și locul unde a fost identificat, în ipoteza în care proprietarul este necunoscut;

— prin comunicarea dispoziției primarului prin care se constată trecerea vehiculului în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale, cu precizarea dreptului de a ataca actul administrativ în termen de 5 zile de la data comunicării la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii.

30. Pe toată durata derulării procedurii până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești sau până la predarea vehiculului către unitatea de colectare și valorificare a deșeurilor, proprietarul vehiculului abandonat se poate prezenta pentru ridicarea acestuia, care îi va fi restituit dacă se face dovada achitării taxelor, cheltuielilor sau amenzilor prevăzute de lege.

31. Or, în condițiile în care, pe întreg parcursul etapelor procedurii prevăzute de lege, proprietarul vehiculului rămâne în pasivitate, nemanifestând intenția de a-și recupera bunul,

acceptând implicit calificarea acestuia drept *bun abandonat*, apare ca evidentă intenția de a stinge dreptul de proprietate. Abandonarea este o acțiune voluntară a proprietarului și are ca efect *desistarea de bunul său*. Proprietarul încetează să mai exercite *animus sibi habendi*, elementul psihologic ori intelectual al posesiei, materializat în voința celui care stăpânește în fapt lucrul, de a exercita acea stăpânire pentru sine și de a se comporta față de bunul respectiv ca un proprietar. Dispozițiile art. 562 din Codul civil — *Stingerea dreptului de proprietate*, la alin. (2) prevăd „*Proprietarul poate abandona bunul său mobil [...] Dreptul se stinge în momentul părăsirii bunului mobil [...]*” Potrivit normei legale, abandonarea bunului mobil constituie o cauză de stingere voluntară a dreptului de proprietate asupra acestuia, care devine *res derelicta*, și deschide calea spre dobândirea dreptului prin ocupațiune pentru un alt posesor.

32. Pentru considerentele expuse, Curtea apreciază că modalitatea de stingere a dreptului de proprietate prin abandon exclude *de facto* și *de iure* exproprierea, modalitate distinctă de stingere a dreptului de proprietate, care operează după o procedură proprie și cu o finalitate diferită de cea prevăzută de Legea nr. 421/2002. Întrucât în cazul abandonului stingerea dreptului de proprietate se produce la *momentul părăsirii bunului mobil* (art. 562 din Codul civil), în ipoteza bunurilor reglementate de Legea nr. 421/2002 nu poate fi pusă în discuție exproprierea vehiculelor, care, abandonate fiind, *nu mai există în patrimoniul foștilor titulari ai dreptului*, astfel încât să poată fi operabil un transfer către patrimoniul statului sau al unității administrativ-teritoriale. Într-o atare situație, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din lege, după expirarea termenului de 5 zile de la data somației adresate proprietarului sau deținătorului legal, vehiculul trece *de drept* în proprietatea unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află și va fi predat unei unități de colectare și valorificare a deșeurilor.

33. Prin urmare, Curtea constată că motivul de neconstituționalitate întemeiat pe dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție este lipsit de fundament juridic, în cauză operând o altă modalitate de stingere a dreptului de proprietate decât exproprierea.

34. Cu privire la critica autorului excepției care contestă utilitatea publică a aplicării Legii nr. 421/2002, arătând că aceasta satisface doar interese private, a căror soluționare în caz de conflict revine în competența exclusivă a autorităților judecătorești, iar nu a autorităților administrative, Curtea apreciază că și aceasta este neîntemeiată. Potrivit art. 10 alin. (2) din lege, trecerea vehiculului în proprietatea unității administrativ-teritoriale se constată prin dispoziție a primarului, care se comunică de îndată proprietarului sau deținătorului legal al vehiculului și care poate fi atacată, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii. Așa fiind, în caz de litigiu între proprietar și autoritatea administrativă, competența de soluționare a cauzei o are instanța judecătorească, care va decide, în cadrul unui proces în care sunt garantate drepturile și interesele părților, cu privire la legalitatea și temeinicia actului administrativ atacat. De altfel, dovadă că legea deschide accesul la justiție este chiar efectuarea prezentului control de constituționalitate care a fost declanșat ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate în fața instanței de contencios administrativ sesizată potrivit dispozițiilor legii.

35. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de obiectivitate și de rigoare a documentelor care stau la baza emiterii dispoziției primarului de ridicare a vehiculului abandonat pe domeniul public sau privat al statului ori al unităților

administrativ-teritoriale, cauzată de calitatea de agent constator al stării tehnice a vehiculului a unor persoane fără calificare profesională în domeniul respectiv, împrejurare ce este de natură să creeze o discriminare între proprietari, Curtea constată că este neîntemeiată. Potrivit Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 156/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 17 februarie 2003, primarul și șeful poliției din unitatea administrativ-teritorială ori șeful postului de poliție vor încheia un protocol de colaborare cu privire la aplicarea prevederilor legii în care se vor stabili modalitățile concrete de conlucrare referitoare la stabilirea planului comun de acțiune, informarea reciprocă, modalitățile de lucru, precum și alte forme concrete de cooperare apreciate ca fiind eficiente. În aceste scop, primarul și șeful poliției/postului de poliție vor mandata prin dispoziție, respectiv prin ordin, câte un angajat din aparatul propriu, însărcinat cu urmărirea modului de aplicare a legii. Desemnarea persoanei cu competențe în domeniul procedurilor de inventariere, expertizare, ridicare, transportare și depozitare a autovehiculului și a bunurilor aflate în interiorul acestuia, care are calitatea de agent constator, angajând prin actele pe care le întocmește instituția pe care o reprezintă, constituie o atribuție exclusivă a autorităților prevăzute de lege. Pe de altă parte, aprecierile cu privire la pregătirea profesională a agentului constator sau la calitatea documentelor întocmite de acesta, sub aspectul obiectivității și al rigorii, constituie elemente de fapt, cenzurabile, eventual, pe calea controlului judecătoresc exercitat de instanța de drept comun investită cu soluționarea litigiului. Așa fiind, Curtea nu poate stabili o legătură directă între elementele de fapt înveredate de autorul excepției și textele de lege deduse controlului, respectiv art. 2 lit. b), coroborat cu art. 3 și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 421/2002, aspectele menționate vizând exclusiv interpretarea și aplicarea legii de către autoritățile arătate, astfel că excepția cu un atare obiect urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

36. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 421/2002 care vizează modalitatea în care se efectuează comunicarea somației adresate proprietarului sau deținătorului legal al vehiculului abandonat, respectiv prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, Curtea apreciază că opțiunea legiuitorului pentru acest mijloc de a aduce la cunoștință persoanei interesate somația privind ridicarea vehiculului aflat pe domeniul public sau privat al statului ori al unității administrativ-teritoriale nu creează premisele niciunei discriminări. Comunicarea prin poștă, la domiciliul proprietarului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, reprezintă o modalitate curentă de comunicare a actelor administrative menită tocmai să asigure accesibilitatea destinatarului la actul comunicat (comunicarea se face la adresa de domiciliu), confidențialitatea comunicării (actul este comunicat direct destinatarului, iar nu prin publicitate), cât și dovada luării sale în cunoștință (confirmarea de primire a scrisorii). Astfel, Curtea reține că destinatarul comunicării beneficiază de suficiente garanții de natură să asigure finalitatea urmărită de legiuitor, respectiv asigurarea unei proceduri transparente, echitabile și judicioase în materia reglementării regimului juridic aplicabil vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale.

37. De altfel, autorul excepției de neconstituționalitate critică reglementarea art. 9 din lege, deoarece nu stabilește o procedură privind luarea la cunoștință a conținutului unui act doar prin declarație notarială sau declarație în fața organelor legii. Curtea reține că prin critica de neconstituționalitate se are în vedere completarea textului de lege, soluția legislativă în cauză nemulțumindu-l pe autorul excepției din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, neintrând în competența Curții Constituționale modificarea normei supuse controlului său în sensul dorit de autorul excepției.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Victor Olteanu în Dosarul nr. 32.955/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 421/2002 privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3, art. 4 alin. (2) și art. 9 din Legea nr. 421/2002, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 858

din 10 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²—296¹³ și ale art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Petre Lupu în Dosarul nr. 8.164/118/2013 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 989D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta invocă Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 20 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 1.454/CA din 20 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 8.164/118/2013, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Petre Lupu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind

anularea unor acte administrative, respectiv a unor decizii de impunere.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate încalcă prevederile constituționale, întrucât în cele două ordonanțe de urgență criticate nu a fost justificată situația extraordinară și urgența reglementării și pentru că acestea modifică o lege organică.

6. Totodată, introducerea contribuțiilor sociale în Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și administrarea acestora de Agenția Națională de Administrare Fiscală contravine art. 56 din Constituție, întrucât contribuțiile sociale nu sunt taxe și impozite, iar astfel este introdus în mod camuflat un nou impozit pe venit. Se arată că modul în care sunt calculate aceste contribuții este injust, pentru că nu există o prestație echivalentă. Autorul excepției critică nașterea calității de asigurat fără ca această situație juridică să fie generată de încheierea unui contract cu Casa de Asigurări de Sănătate. Se mai arată că prin dispozițiile Codului fiscal contribuabilul este discriminat în raport cu statul care are la îndemână instrumente juridice mult mai eficiente pentru recuperarea creanțelor sale decât are contribuabilul atunci când are de recuperat de la stat o sumă de bani.

7. Referitor la majorările de întârziere, principiul unicității taxei trebuie avut în vedere și la instituirea majorărilor, deoarece contribuabilul nu poate datora daune pentru neplata la termen decât o singură dată și nu de trei ori cum este reglementat în Codul de procedură fiscală.

8. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate. Aceasta arată că, din preambulul celor două ordonanțe de urgență, rezultă atât caracterul extraordinar al situației, cât și necesitatea și urgența adoptării ordonanțelor de urgență. Instanța observă că Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu reglementează raporturile de protecție socială, ci raporturile de tip fiscal dintre stat și contribuabil.

9. În ceea ce privește pretinsa egalitate care ar trebui să existe între stat și contribuabil în domeniul raporturilor fiscale, instanța remarcă faptul că analiza obligațiilor fiscale prin analogie cu obligațiile civile, prin invocarea unui ipotetic caracter sinalagmatic al raporturilor juridice fiscale este greșită, raționamentul juridic având premise diferite, raportat la natura juridică diferită dintre raporturile juridice contractuale civile și cele de drept fiscal.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010, raportat la art. 115 alin. (4) din Constituție, se arată

că aceasta nu poate fi reținută. Curtea Constituțională a realizat controlul de constituționalitate asupra acestui act normativ sub aspectul respectării normelor constituționale ale delegării legislative, prin Decizia nr. 261 din 20 martie 2012.

12. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, raportat la art. 115 alin. (4) din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât în preambulul actului normativ criticat se justifică în mod corespunzător urgența reglementării.

13. Cu privire la critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2011, raportată la art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. p) din Constituție, Avocatul Poporului consideră că aceasta nu poate fi reținută pentru că Legea fundamentală [art. 115 alin. (5) teza finală] permite reglementarea unor norme de natura legii organice prin ordonanță de urgență, aceasta urmând a fi aprobată în condițiile art. 76 alin. (1) din Constituție. Or, Codul fiscal, a cărui modificare se realizează prin cele două acte normative criticate, a fost adoptat de Senat ca lege ordinară în ședința din 17 decembrie 2003, în condițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, deci nu ca lege organică.

14. Referitor la critica prevederilor art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122, art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se apreciază că aceasta nu poate fi reținută, problema tratamentului diferențiat de care beneficiază statul în raport cu contribuabilii în ceea ce privește satisfacerea creanțelor fiind analizată de Curtea Constituțională (a se vedea Decizia nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, Decizia nr. 432 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.176 din 13 decembrie 2004, sau Decizia nr. 202 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 17 aprilie 2007).

15. În ceea ce privește regimul majorărilor de întârziere, Avocatul Poporului precizează că stabilirea printr-o dispoziție legală expresă a unor sancțiuni cu caracter fiscal pentru neîndeplinirea la termen a obligațiilor bugetare se circumscrie sferei de aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 56 și art. 139, care reprezintă regula generală în materia impozitelor și taxelor, legiuitorul fiind îndreptățit inclusiv la a adopta reglementări care să reprezinte un mijloc suplimentar care să asigure executarea obligațiilor fiscale. Atât timp cât nivelul dobânzii calculate pentru fiecare zi de întârziere are o valoare stabilită într-un quantum rezonabil, dar suficient de disuasiv pentru a nu își pierde rațiunea pentru care a fost instituită, nu poate fi reținută nicio încălcare a prevederilor constituționale invocate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din dispozitivul actului de sesizare, îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul

de procedură fiscală. Examinând, însă, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată de autorul acesteia în fața instanței de judecată, rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 296²—296¹³ și ale art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2010, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122, art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

19. Curtea observă că dispozițiile art. 120¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au fost modificate prin Ordonanța de urgență nr. 50/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 3 iunie 2013, însă având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va analiza dispozițiile legale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate și aplicabile cauzei deduse judecății, potrivit regulii *tempus regit actum*.

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, în art. 56 privind justa așezare a sarcinilor fiscale, în art. 115 alin. (4) privind regimul adoptării ordonanțelor de urgență și în art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind protecția socială.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 sunt neconstituționale, deoarece Guvernul nu poate adopta acte normative cu caracterul unei legi organice și nu poate aduce modificări unei legi organice printr-o ordonanță de urgență. Mai arată că elementele conținute în textele ordonanțelor de urgență nu sunt de natură să justifice adoptarea acestora, în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând o situație extraordinară.

22. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât, potrivit prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (1), interdicția de a reglementa în domeniul legilor organice privește ordonanțele simple și nu ordonanțele de urgență. De altfel, prin Decizia nr. 619 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 17 august 2011, Curtea a arătat că Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în domeniile legilor organice, prevăzute la art. 73 alin. (3) din Constituție, în condițiile art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Interdicția Guvernului de a reglementa în aceste domenii se referă, în mod expres, numai la ordonanțele emise în temeiul legilor speciale de abilitare, în condițiile alin. (1)—(3) ale aceluiași art. 115, nu și la ordonanțele de urgență.

23. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din preambulul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 a fost adoptată în temeiul delegării legislative, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere necesitatea completării legislației cu reguli fiscale pentru contribuabilii care aplică Standardele internaționale de raportare financiară, al clarificării tratamentului fiscal aplicabil contribuabililor inactivi sau a căror înregistrare în scopuri de T.V.A. a fost anulată, precum și pentru asigurarea atingerii nivelului minim obligatoriu de accize conform graficului

asumat prin documentul de poziție adoptat în cadrul negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, pentru preîntâmpinarea declanșării procedurii de *infringement*, în contextul în care este necesară continuarea simplificării și unificării legislației și a administrării contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice și având în vedere necesitatea eliminării dificultăților de natură tehnică apărute în aplicarea actului normativ supus modificării și completării. De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 a fost adoptată în scopul transpunerii în legislația internă a unor directive ale Uniunii Europene cu aplicabilitate de la 1 ianuarie 2011. În aceste condiții, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4).

24. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind protecția socială, Curtea reține că acesta nu are incidență în cauză, aceasta urmează a fi respinsă, dispozițiile legale criticate vizând regimul plății unor obligații fiscale.

25. În continuare, autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 296²—296¹³, precum și ale art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 56, deoarece statul a impus un impozit pe venit „camuflat în contribuții sociale”, impunere care nu poate fi încadrată ca o justă așezare a sarcinilor fiscale.

26. În legătură cu această critică Curtea reține că dispozițiile art. 56 din Constituție trebuie coroborate cu art. 139 alin. (3) din Constituție potrivit căruia „*Sumele reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora*”. Contribuțiile datorate potrivit dispozițiilor legale criticate sunt destinate acoperirii unor cheltuieli publice — cele privind asigurarea sănătății populației. Cuantumul acestor contribuții se raportează la venitul persoanei fizice, dar serviciile medicale de care beneficiază nu sunt limitate la valoarea contribuției achitate. Contribuțiile de asigurări sociale de sănătate reprezintă contribuții a căror destinație este Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și își au reflectarea în textele constituționale menționate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 504 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 12 august 2015). Astfel, Curtea nu poate reține încălcarea justei așezări a sarcinilor fiscale prevăzută de art. 56 din Constituție.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petre Lupu, în Dosarul nr. 8.164/118/2013 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 296²—296¹³ și ale art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122, art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

*) Decizia Curții Constituționale nr. 779 din 17 noiembrie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 12 februarie 2016.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 861

din 10 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, excepție ridicată de Marian Lucian Bomboe și Gheorghe Mitroiu în Dosarul nr. 1.396/109/2014 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.068D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Gheorghe Mitroiu a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.396/109/2014, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012**

privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, excepție ridicată de Marian Lucian Bomboe și Gheorghe Mitroiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind obligarea Casei Județene de Pensii Argeș la plata din luna ianuarie 2012 a indemnizației lunare reparatorii prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale întrucât afectează substanța dreptului la indemnizație, deoarece, deși a fost suspendată temporar, aceasta nu se mai acordă de 3 ani. Invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 28 februarie 2013, prin care s-a statuat că indemnizația reprezintă un „bun” în sensul Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Autorii excepției apreciază că motivele în baza cărora au fost adoptate ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 37/2008, nr. 80/2010, nr. 84/2012 au fost recunoscute chiar de Guvern ca fiind, în realitate, doar pretexte pentru stabilirea măsurilor financiare, în condițiile în care, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2014, s-a justificat adoptarea noilor măsuri prin aceea că măsurile anterioare de sistare a plății indemnizațiilor sunt inechitabile față de persoanele îndreptățite, care au obținut certificate de revoluționar în baza autenticității și veridicității actelor depuse la dosar, ceea ce a condus la probleme sociale grave. Pe de altă parte, autorul susține că legile bugetare ale anilor pentru care a fost sistată plata indemnizațiilor au prevăzut creștere economică, care s-a materializat conform raportărilor Institutului Național de Statistică.

7. În fine, este invocată neconstituționalitatea măsurilor financiare de sistare a plății indemnizației și în raport cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, autorul excepției arătând că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele conexe *Felicia Mihăieși împotriva României* — cererea nr. 44.232/11 și *Adrian Gavril Senteș împotriva României* — cererea nr. 44.605/11), s-a statuat că autoritățile nu pot refuza în mod deliberat plata anumitor beneficii atât timp cât dispozițiile legale care le-au consacrat rămân în vigoare. Niciuna dintre dispozițiile legale criticate nu prevede vreo modificare sau abrogare a prevederilor Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.

8. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă** și-a exprimat opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate. Aceasta arată că examenul de constituționalitate în raport cu

textele din Constituție și cu argumentele aduse de parte a fost realizat de către Curtea Constituțională prin deciziile nr. 121 din 5 martie 2013, nr. 203 din 3 aprilie 2014, nr. 314 din 5 iunie 2014, nr. 419 din 8 iulie 2014, nr. 483 din 23 septembrie 2014, nr. 721 din 9 decembrie 2014 și nr. 170 din 19 martie 2015, chiar dacă în interpretarea altor texte cu incidență asupra sistării plății drepturilor bănești din litigiu.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în fața instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. II art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare. Legea nr. 283/2011 aprobă, cu modificări și completări, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, iar prin articolul unic pct. 1 prevede modificarea titlului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, în timp ce prin articolul unic pct. 2 prevede introducerea unui nou articol în cuprinsul ordonanței de urgență, numerotat art. II, prin care s-a aprobat, pentru anul 2012, instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar. Aceste măsuri vizează, în esență, veniturile și alte drepturi de natură patrimonială acordate personalului plătit din fonduri publice ori care beneficiază de măsuri de protecție socială ce se acordă din aceste fonduri.

13. Având în vedere aceste aspecte și ținând cont de motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și de art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta”, Curtea va reține că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor

termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, precum și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 30 august 2013. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „*Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]*”

Art. 18. — *În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”;*

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: „*Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”;*

— Art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013: „*Prevederile art. 18 și 19 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2014.”*

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și în art. 115 alin. (4) și (6) privind regimul adoptării ordonanțelor de urgență. De asemenea, Curtea reține că autorii excepției de neconstituționalitate au înțeles să se refere și la dispozițiile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare nu au legătură cu soluționarea cauzei, acestea nereglementând aspecte referitoare la indemnizația prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

16. Curtea observă că autorii excepției de neconstituționalitate formulează atât critici extrinseci, cât și intrinseci de neconstituționalitate. Criticile de neconstituționalitate extrinsecă sunt raportate la prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. Aceste dispoziții constituționale reglementează regimul adoptării ordonanțelor de urgență a Guvernului, astfel încât criticile nu pot viza decât prevederile art. II art. 18 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar. Însă prevederile legale criticate au fost introduse prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, astfel încât, deși ele fac parte din corpul ordonanței de urgență criticate, prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție nu sunt incidente în cauză (a se vedea *mutatis mutandis*, Decizia nr. 52 din 17 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 27 mai 2015).

17. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 21 iulie 2014).

18. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare: „*De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, aferent anului pentru care se face plata, beneficiază și persoanele care au obținut titlurile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.*” Totodată, art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din aceeași lege prevede următoarele: „*Pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, se instituie următoarele titluri: [...] b) Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989: [...] 3. Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite — atribuit celor care, în perioada 14—25 decembrie 1989, au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărat până la data judecării dictatorului, în localitățile unde au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și celor care au avut acțiuni dovedite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 14—22 decembrie 1989;*”. Curtea observă că acordarea acestor indemnizații a fost suspendată, după cum urmează:

— în anul 2012, potrivit art. 11 art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, introdus prin Legea

nr. 283/2011 de aprobare a acesteia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011;

— în anul 2013, potrivit art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012;

— în anul 2014, potrivit art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013.

19. Curtea a reținut că dispozițiile prin care — în anul 2012 și în anul 2013 — s-a suspendat plata indemnizațiilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 au făcut obiect al controlului de constituționalitate, fiind analizate critici similare prin Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 28 martie 2013, prin Decizia nr. 373 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013, și prin Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că textul de lege criticat stabilește că, temporar, nu se mai acordă indemnizațiile prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004. De aceste indemnizații, calculate prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea asigurărilor sociale de stat, beneficiau persoanele care au obținut titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite cu prilejul Revoluției Române din Decembrie 1989, numai dacă acestea aveau un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

20. Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea a reținut prin Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013 că, deși indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 constituie un «bun» în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reglementarea legală criticată prevede doar suspendarea pentru anul 2012 a plății acestor indemnizații, măsură cu aplicare limitată în timp, fără a afecta însă substanța dreptului. Prin Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, Curtea a reținut că, referindu-se la anumite drepturi de natură bănească acordate angajaților, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, că „statul este cel care este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare. Totuși, atunci când o dispoziție legală este în vigoare și prevede plata anumitor beneficii, iar condițiile stipulate sunt respectate, autoritățile nu pot refuza în mod deliberat plata acestora atâta timp cât dispozițiile legale rămân în vigoare” (paragraful 23). Prin aceeași hotărâre, Curtea de la Strasbourg a considerat că refuzul autorităților de a acorda drepturile bănești pretinse ca urmare a intervenirii unei legi care suspendă aceste drepturi nu contravenea dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, Curtea Constituțională a constatat că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dreptului de proprietate.

21. Referitor la art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că drepturile a căror plată s-a suspendat prin dispozițiile de lege criticate fac parte dintr-un ansamblu de măsuri pe care Legea nr. 341/2004 le-a instituit în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989. În ceea ce privește prevederile actului normativ criticat vizând limitarea ori chiar neacordarea în anul 2012 a unor

drepturi ce nu sunt consacrate la nivel constituțional, neavând în consecință un caracter fundamental, Curtea a reținut că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente, acestea având în vedere doar restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Totodată, Curtea a constatat că, deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi, astfel, de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989.

22. De asemenea, Curtea a arătat că indemnizația de revoluționar are un caracter reparatoriu, iar legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acesteia, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. În acest sens este și Decizia nr. 193 din 2 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 iulie 2013.

23. Cu toate acestea, prin Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, Curtea a subliniat că, deși autoritățile au dreptul de a dispune cu privire la acordarea drepturilor bănești pretinse de autorii excepției de neconstituționalitate, restrângerea ori suspendarea acestor drepturi și în viitor, în condițiile în care textele de lege care le prevăd nu au fost abrogate, ar putea justifica întrebarea dacă aceste drepturi mai există și dacă nu cumva textele de lege care le prevăd au fost în fapt lipsite de eficiență, așa încât speranța titularilor acestor drepturi, deși are un suport legal, este în realitate lipsită de conținut. Astfel, deși formal limitată în timp, respectiv vizând durata unui an

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Marian Lucian Bomboe și Gheorghe Mitroiu în Dosarul nr. 1.396/109/2014 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Având în vedere că Ministerul Afacerilor Interne și instituțiile din subordine exercită competențe privind ordinea și siguranța publică, faptul că în acest domeniu există responsabilități care nu pot fi amânate sau îndeplinite în alte termene decât cele stabilite de lege — cum ar fi, în anul curent, exercitarea competențelor în cadrul a două procese electorale generale —, faptul că ordinea și siguranța publică sunt supuse unor noi provocări externe, care se manifestă prin creșterea fenomenului migraționist la nivel european și prin necesitatea sporirii măsurilor de securitate a individului,

ținând seama de faptul că exercitarea competențelor legale presupune existența resurselor și că, în acest context, încadrarea cu personal a posturilor deficitare reprezintă o cerință de primă importanță,

luând în considerare faptul că din cauza reducerilor drastice ale numărului de indicatori în plată aprobați prin legile bugetare anuale, aprobării unor cifre de școlarizare mult inferioare față de nevoile instituționale, părăsirii benevole a sistemului sau pensionărilor, în perioada 2009—2015, Ministerul Afacerilor Interne și instituțiile din subordine au înregistrat pierderi de personal de peste 15.000 de salariați, că în anul 2016 în aceleași instituții există peste 10.000 de posturi vacante, că actualul cadru legal și mecanismele de școlarizare și încadrare existente nu permit recuperarea deficitului de resurse umane și că există premise ca acest deficit să crească în contextul accesării drepturilor prevăzute de legea pensiilor militare de stat,

întrucât lipsa unei intervenții pentru rezolvarea acestei problematice riscă să creeze o vulnerabilitate pentru sistemul de ordine și siguranță publică, cu consecințe în planul securității individului,

văzând faptul că resursele bugetare permit acoperirea unei părți a deficitului de personal, prin încadrarea directă a unor funcții de polițist, prin concurs sau examen,

întrucât prevederile Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, sunt restrictive în privința recrutării polițiștilor din „sursă externă” și că, în raport cu mecanismul de accesare în profesie prin absolvirea unei instituții de învățământ pentru formarea polițiștilor, este necesară crearea unor reguli care să asigure echilibru între cele două trasee de carieră,

luând în considerare faptul că lipsa unor reglementări dedicate modalității de accesare directă în profesie ar menține un risc privind vacantarea posturilor pentru care se va organiza concurs sau examen, prin migrarea personalului către posturi mai atractive,

ținând seama că în perioada imediat următoare este necesară intensificarea măsurilor de ordine publică pentru asigurarea în bune condiții a celor două procese electorale generale,

întrucât toate aceste elemente vizează interesul public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 9, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) În raport cu nevoile operative ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne, pentru ocuparea funcțiilor de execuție vacante pot fi reîncadrate ca polițiști persoane cărora le-au încetat raporturile de serviciu în condițiile art. 69 alin. (1) lit. b), d)—f) și j), care au studii corespunzătoare cerințelor postului și îndeplinesc condițiile legale, potrivit categoriei din care au făcut parte.

(2²) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), pentru reducerea deficitului de polițiști în structurile Ministerului Afacerilor Interne, pot fi încadrate direct sau transferate din instituțiile din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, pe funcții de execuție vacante de polițist, persoane cu studii corespunzătoare cerințelor postului și care îndeplinesc condițiile legale.”

2. La articolul 9, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Ocuparea funcțiilor de polițist în condițiile alin. (2¹), (2²) și (3) se realizează prin concurs sau examen, după caz.”

3. La articolul 10 alineatul (1), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) La concursul de admitere în instituțiile de învățământ ale Ministerului Afacerilor Interne și la ocuparea funcțiilor de polițist în condițiile art. 9 alin. (2¹), (2²) și (3) are acces orice persoană, indiferent de rasă, naționalitate, sex, religie, avere sau origine socială, care îndeplinește, pe lângă condițiile generale legale prevăzute pentru funcționarii publici, și următoarele condiții speciale.”

4. La articolul 10, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Candidații care au promovat concursul de admitere în instituțiile de învățământ ale Ministerului Afacerilor Interne, precum și persoanele care urmează să ocupe funcțiile de polițist în condițiile art. 9 alin. (2¹), (2²) și (3) nu trebuie să aibă calitatea de membru al vreunui partid politic sau organizații cu caracter politic.

.....
(5) Recrutarea și selecționarea candidaților la concursurile de admitere în instituțiile de învățământ proprii și la ocuparea funcțiilor de polițist în condițiile art. 9 alin. (2¹), (2²) și (3) se realizează potrivit normelor stabilite prin ordin al ministrului afacerilor interne.”

5. La articolul 21, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (3¹) și (3²), cu următorul cuprins:

„(3¹) Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2¹) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea

în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului, dar nu inferioare gradelor profesionale echivalente gradelor militare deținute în rezervă.

(3²) Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2²) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Aceștia sunt încadrați în funcțiile minime prevăzute de lege corespunzătoare gradelor profesionale acordate, pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care fac parte și cu gradul profesional acordat.”

6. La articolul 21, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (7¹), cu următorul cuprins:

„(7¹) Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2¹) și (2²) nu le pot fi modificate raporturile de serviciu prin delegare, detașare, mutare și transfer timp de cel puțin trei ani de la numirea în

prima funcție, cu excepția situației în care intervine reorganizarea unității.”

7. La articolul 23, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) La acordarea primului grad profesional, absolventul sau persoana care a dobândit calitatea de polițist în condițiile art. 9 alin. (2¹), (2²) și (3) depune jurământul de credință în fața șefului instituției de învățământ sau, după caz, a șefului unității de poliție și în prezența a doi polițiști.”

Art. II. — Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica, după aprobarea acesteia prin lege, în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea

București, 24 februarie 2016.
Nr. 3.

ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

DISPOZIȚIE

pentru recunoașterea fenomenului alienării parentale/părintești și prevederilor Protocolului privind recunoașterea alienării parentale, încheiat între Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația Română pentru Custodie Comună

În temeiul dispozițiilor art. 51 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 788/2005,

pe baza prevederilor din Manualul de Diagnostic și Statistică al Tulburărilor Mentale, a cincea ediție, abreviat *DSM-5*, utilizat atât de către medicii psihiatri, cât și de către psihologi, în care se recunosc psihodiagnosticele de abuz psihologic asupra copilului și copil afectat de stresul relației dintre părinți,

având în vedere practica de specialitate din domeniul expertizei psihologice judiciare, care a relevat identificarea în rapoartele de expertiză psihologică judiciară a fenomenului alienării parentale/părintești, recunoscute de către instanțele de judecată din România, încheierea primului Protocol privind recunoașterea alienării parentale/părintești, încheiat în România de către Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația Română pentru Custodie Comună la data de 1 februarie 2016, precum și punctul de vedere al specialiștilor din cadrul Institutului de Psihologie Judiciară,

președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România dispune:

Art. 1. — (1) Se recunoaște fenomenul alienării parentale/părintești ca formă de abuz psihologic (emoțional) sever asupra copilului, constând în activitatea de denigrare sistematică a unui părinte de către celălalt părinte, cu intenția alienării (înstrăinării) copilului de către celălalt părinte.

(2) Se recunosc prevederile Protocolului privind recunoașterea alienării parentale, încheiat de către Institutul de Psihologie Judiciară, în calitate de furnizor de formare profesională complementară în domeniul expertizei psihologice judiciare, avizat profesional de către Colegiul Psihologilor din

România și Asociația Română pentru Custodie Comună la data de 1 februarie 2016.

(3) Se recunoaște necesitatea formării profesionale continue a psihologilor în domeniul alienării parentale/părintești, precum și în domeniul expertizei psihologice a copilului abuzat/neglijat,

aceasta fiind realizată în vederea cunoașterii și promovării interesului superior al copilului.

Art. 2. — Prezenta dispoziție intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România,

Mihai Aniței

București, 12 februarie 2016.

Nr. 2.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 934030